

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apotheca Spiritualem Pharmacorum Contra Litem Contagiosam Aliosque Morbos

Wichmans, Augustin

Antverpiae, 1626

Martivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9653

sepulchrum) ad alterum latus extendi posset; quæ quotidie in partes diuisa, maximè pro febricitantibus, non imminuitur, nec minimum decrefcit, fimilitudine Crucis Dominicæ, in qua idem miraculum dudum apparuit. Mitra autem ex linteo dumtaxat albo confecta, hodieque Valentia apud Eremitas Augustinianos afferuatur: sicuti venerandum eius caput in Archicænobio nostro Præmonstratenfi in Francia, quod diebus solemnioribus in supplicatione circumferitur; quo in loco olim Sanctissimo P. N. Norberto auream suam è cælo Regulam præmonstrauit, prout Christus sacram Ædem, & Sanctissima Deipara candidum habitum, de quibus hi extant versus:

*Aurelius dat auream Legem. Ordinis
Spondetur Author calitur. dat Candidam
Maria vestem. Crux, locum Ædis prænotat:
Et esse Præmonstratus Ordo nisi hic potest.*

M A R T I V S.

Sexto Nonas Martij.

2.
Mart.

Vide cap.
56. Apot.
Spir. fol.
267.

In Anglia S. Ceaddæ Episcopi Merciorum & Lindisfarnorum, cuius præclaras virtutes Beda commemorat.

DE eo scribit Beda histor. de gest. Angl. 1.3.c.28. & 1.4.c.3. ubi agit de eius obitu. idem in epitome recenset eius ordinationem anno Domini 664. Claruit, vt idem scribit, temporibus Vitaliani Pontificis.

12.
Mart.
Vide cap.
31. Apot.
Spir. fol.
170.

Romæ S. Gregorij Papæ & Ecclesiæ Doctoris eximij, qui ob res præclare gestas atque Anglos ad Christi fidem conuersos, Magnus est dictus, & Anglorum Apostolus appellatus.

Quod

QUOD hîc dicitur de conuersione Anglorum, intelligendum venit, non quasi ipse in propria persona eos conuerterit ad fidem Christi, sed quia eò destinauit S. Augustinum in monasterio suo Romano Abbatē, cum quadraginta ferme socijs, qui Edilberthum regem Cantiorum (hodie Cantuaria dicitur) cum tota sua gente baptizauit, & Christianæ fidei doctrina instruxit, anno circiter 590.

Quod enim diuinitus quasi impeditus, quia ad maiora reserua-
batur, per se exequi non potuit, per S. Augustinum postmodum
perfectit. Diuinitus, inquam, quia vt narrat Ioannes Diaconus in l. 1. c. 21.
eius vita, cùm Romæ venales in foro videret pueros candidos & 23. & 24.
venustos, sed Paganos, Paganorum filios, ingemiscens, rogauit quo
nomine vocarentur? Mercator respondit, Angli vocantur. at ille:
Benè, inquit, Angli quasi Angeli, quia Angelicos habent vultus,
& tales Angelorum in cælis decet esse conciuēs. Iterùm ergo inter-
rogat quod nomen haberet ipsa Prouincia? Mercator respondit,
Prouinciales illi, Deiri vocantur. & Gregorius: Benè, inquit,
Deiri, quia de ira sunt eruendi, & ad Christi gratiam conuocan-
di. Rex ait illius prouinciæ, quomodo nuncupatur? Mercator
respondit: Aëlle vocatur. & Gregorius alludens ad nomen, dixit:
Benè, quia rex dicitur Aëlle; Alleluia enim in laude Crea-
toris in partibus illis oportet decantari. Quocirca ipse in An-
gliam à Benedicto Pontifice mitti petijt, & impetrauit. Verùm
cùm in Angliam pergeret, in loco quopiam quiescens & lectitans,
superueniens locusta coëgit eum paululum à legendo quiescere,
& ex consideratione nominis, docuit eum in eodem loco re-
stare debere. Tunc fertur dixisse: Locusta, inquit, dici potest,
quasi, loco stat. Et ecce mox superuenientes Legati à Pontifice
missi, eum redire compulerunt; populus enim Romanus id à Pon-
tifice petierat, immò extorserat, dicendo ei: *Petrum offendisti, Romam
destruxisti, quia Gregorium dimisisti.* Nimirum Deus eum non Angliæ,
sed totius Ecclesiæ Doctorem & Rectorem destinabat. quocirca ipse
paulo post creatus est Pontifex, ac mox S. Augustinum, vt dixi, in
Angliam destinauit.

Reliquas tanti Pontificis heroicas planè res gestas, vide apud Ba-
ronium per singulos annos accuratè recensitas. Stupendum certè,
hominem tam frequentibus infirmitatibus afflictatū, ad eò indefesso

studio pro Ecclesia Dei semper potuisse laborare : inter quas familiaris erat illi , inquietum illud malum, podagra, qua sapissimè grauius valde cruciabatur. Certè, inquit Baronius, si numerandos suscipias sanctitate celebres homines qui podagræ morbo afflictati sunt, copiosum conficies catalogum. Quò redarguas eos, qui voluptuosos ex podagræ doloribus arguunt homines. Ad B. Olympiadis nuptias vocatus Gregorius Nazianzenus, dolore podagræ excusat se fuisse impeditum. eadem grauius vexatus fuit S. Leander Hispalensis Episcopus S. Gregorio admodum familiaris, alijque quàm plurimi, & quàm sanctissimi.

Sextodecimo Kalend. Aprilis.

17.
Mart.

Niuigellæ in Brabantia S. Gertrudis virginis, quæ clarissimo genere orta, despiciens mundum, & toto vitæ suæ cursu in omnibus sanctitatis officijs se exercens, Christum sponsum in cœlis habere meruit.

Vide cap.
48. Apot.
Spir. fol.
243.

ITa Martyrologium Romanum, quod meritò eam dicit clarissimo genere ortam, nam patrem habuit Pipinum Landensem, quem primum Ducem Brabantiæ, ex Maiore-domus Franciæ nuncupant. Dixi in Apotheca mea, solere maiores nostros aquam ex puteo eius haurire, eaque contra mures, domos & agros suos aspergere: idem cum fructu fieri consuevit Augustæ Vindelcorum, per cineres ex tumulo S. Vdalrici Episcopi desumptos, vt Marcus Velferus in notis ad illius vitam obseruauit.

Porro sunt & aliæ in Belgio nostro huius nominis & sexus Sanctitatis opinionè celebres, vt Venerab. Gertrudis Oistensis, Delfis in Hollandia Beggina, quæ ob singularem erga Christum passum pietatem, eius stigmatibus insigniri meruit, obiitque ibidem anno 1358. cuius encomium extat in fasciculo temporum ad an. 1374. & in vernaculis Hollandiæ chronicis. item S. Gertrudis Adalbaldi Ducis Duacensis auia, quæ post mortem Rigomari coniugis sui monasterium in Hamatico ædificauit, cui ipsa præfuit, & vbi anno 655. viuere desijt. translata postmodum ex Hamaticensi Cœnobio, ad Marchia-

Marchianense S. Rictrudis, vnà cum S. Eusebia eius pronepte, quam educauerat & in regimine succedentem habuit. Sororem æque Sanctam, nostra Gertrudis habuit, Beggam nomine, Abbatissam Andenensem; à qua nonnulli volunt esse dictas, quas hodie Begginas vocamus. Licet alij à Lamberto Beguio, pio Sacerdote Leodiensi, qui vixit anno 1170. eas deriuent. de qua re, vide Miræum in Chronico Cisterciensi.

Octauo Kalend. Aprilis.

25.
Mart.

Annuntiatio Beatissimæ virginis Dei genitricis
Mariæ.

Vide cap.
11. Apot.
Spir. fol.
78.

Saluberrimum medium, & gratissimum obsequium ad promouendam sibi huius virginis tutelam contra pestem, erit, si frequenter eam hoc die salutemus eximia illa salutatione, qua hodie ab Angelo salutata fuit. Licet enim omni die saluatio angelica ei sit acceptissima; hodie tamen magis quàm aliàs; sic enim gaudium illud magnum quo tunc affecta fuit, ei reficamus, & gratulatorio quasi modo singularem illam prerogatiuam, qua in Matrem Dei est electa, ex parte nostra confirmamus, & ratam ac firmam vouemus. Neque dubitandum quin toties à nobis deuotè salutata, per impetrationem gratiæ resalutabit, & pro tot, *Aue*, vnum nobis dicet infirmis, *Vale*.

Agebatur autem olim in multis Ecclesijs hæc solennitas, 15. Kalend. Januarij, ea nimirum ex causa quod Quadragesimæ tempus (in quam ordinariè incidit) luctui potius & mærori deberetur, vt apparet ex Concil. Laodicensi c. 51. idque Toletana Synodus decima, in Hispania faciendum esse indixit can. 1. quod etiam in alijs Ecclesijs agi consueuisse testatur. atque inde puto remansit consuetudo, vt circa ea tempora, vbique fere in Ecclesijs celebretur hoc mysterium, cum Missa quam vocant, De gulde Misse, id est, Missa Aurea. In Ecclesia verò Toletana vocatur, Festum Commemorationis Dominicæ Annuntiationis, siue, Expectatio partus virginæ, vel, *Neustra Señora de la o*, vt fuse & pulchrè ostendit Illephonsus Giron Dominicanus Presentatus; qui & addit, hac ipsa nocte S. Ildesum Episcopum Toletanum ob susceptam defensionem aduersus hæreticos Dei genitricis

Baron. in
Mart. ad
25. Mart.

In præp.
concion.
festiual.

nitricis virginitatem impugnantes, ab eadem candidissima veste in Ecclesia fuisse donatum. Instituit verò in honorem Virginis Annuntiatæ nouum Ordinem B. Ioanna Ludouici 11. filia, & Ludouici 12. Regum Galliaë repudiata vxor anno 1501. quem iam toto Catholico Belgio feliciter dispersum videmus; habuitque primum hîc Monasterium Bethuniaë in Artesia, ab Isabella principe d'Espinoÿ anno 1517. ædificatum.

Quinto Kalend. Aprilis.

28.
Martij.
Vide in
cap. 8. †
Apoth.
Spir. fol.
64.

Cabilone in Gallijs S. Guntramni Regis Franciaë, qui spiritualibus actionibus ita se mancipauit, vt relictis sæculi pompis, thesauros suos pauperibus & Ecclesiaë erogaret.

ITa Martyrolog Roman. ex Gregorio Turonensi l. 76. de gloria Martyrum: qui insuper multa sparsim de eo refert, in historia Francorum, vt l. 9. c. 21. & l. 4. c. 24. ex quibus nos quædam superius in Apotheca narrauimus, ac potissimum, quomodo Masfiliam à lue inguinaria largissimis eleëmofynis suis, tamquam rex: tamquam sacerdos verò, indictis publicis rogationibus, alijsque pietatis operibus, liberauerit. tamquam sacerdos, inquam; quia vt benè Constantinus Magnus: *Reges extra fores Ecclesiaë, Episcopi esse debent.* neque enim solùm ciuilem politiam, sed & Ecclesiasticam procurare debêt; atque in hac alios tantum præcedere pietatis operibus, quantum ijsdem præminent dignitatum titulis. nam:

Regis ad exemplum totus componitur orbis.

Testimonio nobis erit sola Anglia, quæ ante infaustum illud scisma, sub Henrico Octauo Catholico, Catholica mansit. eo deficiente, defecit ipsa pariter, & in hæresim prolapsa est. Successit postea Maria, Regina pijsissima, & cum hac, denuò auitam Religionem recepit Anglia. qua mortua, veterinosam hereseos, qua se expoliauerat, tunicam reassumpfit, & lotos Christi Sacramentis pedes, rursus coinquinauit. quos vtinam aliquando abluant, eum rogo, qui hodie in Jordane, dum hæc scribo, à Baptista suo dignatus est baptizari. Sanè quid

vnius

vnius principis possit apud subditos pietas, docuerunt nos olim Constantini, Theodosij, Tiberij, Honorij, Stephani, Ethelredi, & non pauci hodie, in Orbe nuper noto, Reges.

A boue maiori, discit arare minor.

Et si forte prius ex timore: superueniens tamen postea amor, hunc expellit; & voluntarium facit, quidquid ante erat minus tale.

Moritur autem S. Gumtramnus, iuxta Sigeberti calculum, anno Christi 597. sepultus in Basilica S. Marcelli, quam in suburbano Cabillonensi erexerat. Estque Cabillonum, vel Cabullinum, & nunc, Catalaunum, oppidum Heduorum, inter Celtas ad ripas Araris fluvij, Matisconæ finitimum, in prouincia Lugdunensi, Ducatu Burgundia, & Francorum regno situm, vulgo, *Chalons sur la saone*. ita Carolus Stephanus in dictionario Geographico.

A P R I L I S.

Octauo Idus Aprilis.

6.
April.

Constantinopoli B. Lutchij eiusdem ciuitatis
Episcopi, qui ui apud Deum pro commisso sibi
grege intercedendo, à grassante contagione cum
suis precibus liberauit.

Vide cap:
25. Apot.
Spir. fol.
142.

PLura his similia exempla in Apotheca mea sparsim protuli, è quibus patet quàm grata & efficax sit apud Deum superiorum pro subditis deprecatio, cum eam sic Deus soleat exaudire.

Et certè teneri superiores Ecclesiasticos, etiam extra casum huiusmodi necessitatis, pro suis subditis quandoque orare, patet ex Concilio Trident: Præcepto diuino omnibus qui animarum curam gerunt mandatum est, pro suis ouibus sacrificium offerre. Vnde quidam probabiliter deduci putant, Missam parochialem in festis & Dominicis diebus, debere per Pastorem aut alium pro populo fieri. Quod an de primario sacrificij fructu intelligendum veniat, ut hic scilicet subditis applicari debeat, vide Suarez & Regium in tract. de Sacrificio Missæ. Certius est, eum sæpius teneri pro eis orare & quandoque sacrificare, nam ut inquit Apostolus: *Omnis Pontifex ex*

Seff. 23.
de refor.
c. 1.

Heb. 5.

homi-

C